

[Kristen Amby.]
gørelse for Lovforslaget.

Der kan dog nok være Anledning til at komme med enkelte Bemærkninger. Vi har igen i Dag hørt, at det vil skabe Uro, som der siges, blandt Tjenestemændene, hvis man overhovedet rører ved den Lov, der engang er skabt; altsaa hvis man gennemfører dette Lovforslag. Det blev endog af det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen, som jo ellers holder sin Tunge stærkt i Tømme og nøje ved, hvad han siger, forstærket derhen, at det kunde blive Kilde til en farlig Uro blandt Tjenestemændene. Det kan jeg ikke tro. Det er vel rigtigt, som der er sagt, at Tjenestemændene, spurgt gennem deres Organisationer, har erklæret, at de var uenige i dette Forslag, ikke ønskede det, men det er lige saa rigtigt, at da det Udvalg, der har været omtalt, arbejdede med Sagen og havde en Forhandling med Tjenestemandsgenerationerne i Vinter, da var der 50 pCt. af Organisationerne for og 50 pCt. imod; Centraladministrationens Embedsmænd var imod det, Sølvsnorene var imod det, Guldsnoren og Lærerne var dengang ubetinget for; hvorfor man nu har skiftet Standpunkt senere, ved jeg ikke, det er mig i og for sig ogsaa ligegyldigt. Men jeg kan nu ikke tro, at der kan være Tale om nogen farlig Uro blandt Tjenestemændene i Fremtiden, for det er mig ogsaa bekendt, at Tjenestemændene har erklæret sig villige til, hvis dette Forslag maatte blive Lov, da naturligvis loyalt at medarbejde, idet deres Organisationer i de forskellige Sager skal repræsenteres i Domstolen.

Men endelig kan jeg sige, at selv om en saadan Uro maatte vise sig, maatte det i øvrigt være enhvers Pligt, i hvert Fald enhver Lovgivers Pligt, at gøre alt muligt for at dæmpe den, naar Loven er vedtaget; og selv om en saadan Uro maatte vise sig, er den ikke nær saa farlig, som hvis der vedvarende maatte være Uro i Befolkningens Sind, i Befolkningens Retsbevidsthed over de Foreteelser, man har været og er Vidne til. Og det er i alt Fald ubestrideligt, at selv om det maaske gælder et Mindretal, er der en saadan Uro i Befolkningen. Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Lorentzen gjorde opmærksom paa, at dette er et nyt og uprøvet Felt, hvor

man har brudt med de almindelige Principper om Anke for den, der bliver dømt. I sig selv er dette saa opsigtsvækkende, at Folk — og det er mange, ganske almindelige Mennesker, som ikke kan lade være med at tænke herover — bliver urolige, idet de siger: Hvorfor kan man dog ikke prøve en Sag igen ved en højere Instans, som man ellers altid plejer at kunne? Alle er vi dog enige om, at i Almindelighed er det i Modstrid, ikke blot med vore, men med almindelig civiliserede Retsprincipper, at der ikke er Ankemulighed for en domfældt — og her er der jo Tale om en domfældt.

Et af de Argumenter, som det Udvalg brugte, der i første Instans, paa Foranledning af Finansministeren, undersøgte Muligheden for at skabe Anke, har ikke blot ikke paavirket mig, men gjort det slettest mulige Indtryk paa mig, nemlig dette, at man sagde: Det er jo slet ikke en Domstol, det er ikke en Domsafgørelse, det er i Virkeligheden blot en Form for administrativ Afgørelse. Hvis det var Tilfældet — det har jeg altid sagt —, maa vi saa bede om, at Staten, det vil sige Administrationen, selv tager sit Ansvar. Nej, i saa Fald havde man ikke hentet en Dommer fra Landsretten som Formand, saaledes som det skulde være efter Loven; og de processuelle Regler for almindelige Retsafgørelser blev jo ogsaa iagttaget; der var Anklager og Forsvarer, og Afgørelsen var en Dom, en Dom, der, hvis der skete Domfældelse, var Udtryk for, at den domfældte havde indtaget en nationalt uværdig Holdning. Derfor maa man fastholde, at det er en Dom, i Virkeligheden en Dom over Handlinger, der efter mine Begreber er meget mere kriminaliserende end en hel Del af de Handlinger, man ellers bliver dømt for. Det drejer sig om en Mands Ære og dermed naturligvis ogsaa om hans Velfærd, og derfor havde der været saa meget mere Grund til at give Adgang til Anke. Jeg vender naturligvis ogsaa denne Anklage mod mig selv, fordi jeg ikke, da vi gennemførte Loven om Tjenestemandsd. m.m., insisterede paa, at der skulde være Adgang til Anke, men det er dog maaske bedre at blive klogere bagefter end aldrig at blive det.

Men endelig er der ogsaa en rent materiel Grund, som jeg gerne vil frem-